

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Γ. Ζ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΥΛΛΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
Γ. ΣΠ. ΜΑΚΡΗΣ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗΣ ΔΙΑΙΡΕΣΕΩΣ

Τὸ ζήτημα τῆς διαιρέσεως τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Πατρῶν καὶ Ἡλείας εἰς δύο διακεκριμένας ἐπισκοπὰς καὶ ἐν γένει τὸ ζήτημα τῆς νέας Ἐκκλησιαστικῆς διαιρέσεως δὲν εἶναι μικρὸν τι καὶ παραβλεπτόν· εἶναι ζήτημα οὐσίας· ἂν δηλαδὴ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχη αὐτοπαρξίαν ἐν τῷ ἐλευθέρῳ ἔθνει, ἢ ἂν τέλειον ἐδουλώθη καὶ καταπατήθῃ ὑπὸ τὴν πτέρναν τῆς πολιτικῆς ἐκφυλίσεως, ἧτις τίποτε δὲν ἀφῆκεν ὄρθιον παρ' ἡμῖν. Θλιβόμεθα δὲ βαθυκαρδίως βλέποντες ὅτι ἢ δὲν κατενόηθη τὸ βαρυσήμαντον τῆς υποθέσεως—υποθέσεως ἀποβλεπούσης αὐτὴν τὴν καθόλου Ὀρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ οὐχὶ ἄτομα παρερχόμενα— ἢ, ἂν τούναντίον, ὅτι ψυχικὴ νάρκωσις καὶ ἔθνικὸς λήθαργος μᾶς κατέλαθεν, ὥστε, ἀδιαφοροῦντες ὅπως, ἀφίνομεν τὰ μέγιστα καὶ τὰ ὑψίστα ἀνυποστήρικτα καὶ ἀνυπεράσπιστα, ἐνῶ ἔπρεπε χάριν αὐτῶν καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μας νὰ ἐθυσιάζομεν, ἂν ἢ ἀνάγκη τὸ ἀπῆται.

Καὶ ἐν πρώτοις αὐτὴ κατ' οὐσίαν ἢ νέα ἐπισκοπικὴ διαίρεσις εἶναι ἀτοπος καὶ ἀκόμη ἀντεθνικὴ.

Εἶναι ἀτοπος πρῶτον, διότι ὁ ΙΖ' κανὼν τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ λέγων: «Εἴ τις ἐκ βασιλικῆς ἐξουσίας ἐκαινίσθη πόλις, ἢ αὐθις καινισθεῖη, τοῖς πολιτικοῖς καὶ δημοσίοις καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν παροικιῶν ἢ τάξιν ἀκολουθεῖτω», δὲν εἶναι ἐφαρμόσιμος ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ· διότι οὕτω θὰ ἦτο δυνατόν καθ' ἐκάστην νὰ μεταβάλλωνται τὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καθεστώτος, ὡσάκις οἱ τῶν πολιτικῶν προεστώτες μεταβάλλουν χάριν μηδαμινῶν σκοπῶν τοῦ Κράτους τὴν διαίρεσιν τοῦθ' ὅπερ μάλιστα παρ' ἡμῖν δὲν ὑπῆρξέ τι σπάνιον, ποικίλας ἄλλως τε ὑποστάνας τοῦ Κράτους διαιρέσεις, εἰς Διοικήσεις τὸ κατ' ἀρχάς, εἶτα εἰς Ἐπαρχίας καὶ Νομούς, κατόπιν εἰς Νομούς μόνους εὐρείας περιφερείας καὶ ἤδη τέλος εἰς Νομούς μικροτέρας περιφερείας, Κύριος δὲ γινώσκει καὶ εἰς τί ἄλλο βραδύτε-

ρον. Ὁ συνοδικὸς λοιπὸν Κανὼν δὲν ἀποβλέπει τοιαύτας παιδαγωγάς ὅπως διαιρέσεις, ἀλλὰ γεγονότα σπουδαῖα προελθόντα ἐκ δημιουργίας νέου καθεστώτος ἀναποδοράστου· ἄλλως τὸ ἐκκλησιαστικὸν καθεστῶς γίνεται οὕτω παίγιον καὶ ἀθυρμάτιον γελοῖον εἰς τὰς χεῖρας τῆς πολιτικῆς, ὅπερ οὐ μόνον ἄτοπον, ἀλλὰ ἀποπῶτατον.

Εἶναι δὲ ἀκόμη καὶ ἀντεθνικὸν τὸ πρᾶγμα, διότι οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους δύνανται οὕτω διὰ τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς διπλωματίας νὰ προβάσιν εἰς ἐπιδιώξιν παρομοίων μέσων καὶ ἀλλαγῶν, ὅπου τὰ προνόμια τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους θέλουσι διατρέξῃ μέγαν κλονισμόν. Αὐτὰ ὅμως ἡμεῖς ποτὲ δὲν τὰ ἐσυλλογίσθημεν, ἀλλὰ δίδομεν πρῶτοι τὰ ὀλέθρια παραδείγματα καὶ ἔπειτα κοπτόμεθα ὅτι ἐχθροὶ ἀλλοεθνεῖς ὑπονομεύουσι τὰ ὑψίστα ἡμῶν, τὰ ὅποια ἐν τῇ ἀφροσύνῃ καὶ ἀσυνεία μας ἡμεῖς αὐτοὶ πρῶτοι ἐλακπατήσαμεν.

Ὅχι δὲν ἔπρεπε νὰ πειραχθῇ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Καθεστῶς! Τὸ θλιβερόν ἐγχείρημα ὑπῆρξε βίβλικόνδονον τόλμημα, τοῦ ὁποίου τίς δύναται νὰ ὑπολογίσῃ τὰς ἐν τῷ μέλλοντι συνεπειάς;

Σήμερον ἀφαιροῦμεν ἕνα λίθον ἀπὸ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Καθεστῶς, αὐριον ἄλλον, μεθαύριον τρίτον, καὶ οὕτω καθεξῆς, τυφλώτοντες εἰς τὰ κενὰ τὰ ὅποια ἀνοίγομεν, ἀναίσθητοι εἰς τὸν κλονισμόν τὸν ὁποῖον ἐπιφέρομεν, ἀνάληγοι εἰς τοῦ ἱεροῦ παρελθόντος τὴν μνήμην· εἶθε δὲ ὁ Θεὸς νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ βραδύτερον εἰς εἰρήπια νὰ κλαίωμεν διὰ τὴν ἀφροσύνην μας!

×

Ἐπρεπεν ἡμεῖς πρῶτοι νὰ δεῖξωμεν τὸ αὐστηρὸν παράδειγμα τῆς συντηρητικότητος καὶ τῆς περιφρουρήσεως τῶν πατροπαράδοτων· αἰεὶ ὅταν ἡμεῖς τολμῶμεν τολμήματα ἀνόσια, πῶς ἀπαίτούμεν οἱ ἄλλοι νὰ ᾖναι αὐστηρότεροι ἡμῶν;

Καὶ τί ἄλλο παρὰ τόλμημα ἀνόσιον εἶναι νὰ θέλωμεν νὰ ἐπιβάλωμεν δύο ἐπισκόπους εἰς μίαν ἐπισκοπὴν;

Ἐστῶ, ἐτολμήσαμεν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν διαίρεσιν ἐναντίον ἔθνικῶν καὶ

ἐκκλησιαστικῶν συμφερόντων, θὰ τολμῶσωμεν καὶ οὕτω τὴν βεβηλοτέραν καταπάτησιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων;

Ποῦ ἠκούσθη, ζῶντος τοῦ Θεοῦ Πνεύματι κληρωθέντος Ἐπισκόπου, νὰ κατατέμενται εἰς δύο ἢ ἐπισκοπὴ αὐτοῦ καὶ νὰ τῷ ἀφαιρῆται μέρος; Τοῦτο ὁ ΙΒ' Κανὼν τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τόλμημα ἀνόσιας, καὶ ἐνετείλατο: «τοῦ λοιποῦ μηδὲν τοιοῦτον τολμᾶσθαι· παρὰ Ἐπισκόπου ἐπεὶ τὸν τοιοῦτο ἐπιχεροῦντα ἐκπίπτειν τοῦ ἴδιου βαθμοῦ.»

Χίλιοι λοιπὸν ὑπουργοὶ ἐὰν τὰ τοιαῦτα διακελεύωσιν, οὐδεὶς θὰ δυνηθῇ τὴν Ἐπισκοπὴν Πατρῶν καὶ Ἡλείας εἰς δύο νὰ διαίρῃται καὶ ποίμνην θεοῦ Πνεύματι λαχοῦσαν, ἀπὸ τὸν ἐκτετῆς Παιμένα νὰ φαιρέσῃ!

Ἄλλως τε, ὅπως λέγει καὶ ὁ περὶ ἐπισκόπων καὶ ἐπισκοπῶν Σ' Νόμος τοῦ 1852 (ἄρθρον Δ'): «Ἐπίσκοπος κανονικῶς χειροτονηθεὶς δὲν ἀποβάλλεται τῆς Ἐπισκοπῆς αὐτοῦ, εἰμὴ οἰκειοθελῶς παραιτηθῇ, ἢ ἐπὶ μόνῳ ἐγκλήματι ἐπάγοντι καθαιρέσιν.»

Τίς λοιπὸν δύναται νὰ ἀποβάλλῃ τὸν κανονικῶς χειροτονηθέντα Πατρῶν καὶ Ἡλείας ἀπὸ τῆς ἐαυτοῦ Ἐπισκοπῆς, ὡς ἐγκληματικὴν τινα καὶ καθαιρέτην;

Καὶ ποῖον τὸ ἐγκλήματ' αὐτοῦ;

Ἄ, τὸ γνωρίζομεν τὸ ἐγκλήματ' αὐτοῦ! Ἡ Σεβασμιότης του δὲν ὑπέκυψεν εἰς τὴν πολιτικὴν τῆς φαυλοκρατίας. Ἡ Σεβασμιότης του δὲν ἐδούλευσεν εἰς τὴν συναλλαγὴν. Ἡ Σεβασμιότης του δὲν ἔρριψε τὰ ἅγια τοῖς κυσίν. Ἡ Σεβασμιότης του δὲν ἀφῆκεν ἀφροῦρητον τὴν ποίμνην του, ἵνα τὴν λυμαίνωνται τοῦ ἀγροῦ τὰ θηρία καὶ οἱ μοιοὶ οἱ ἀγριοὶ. Ἡ Σεβασμιότης του ἐκεραυνοβόλησε τοὺς πολέμιους τῆς Ἐκκλησίας, καὶ δὲν ἠνέχθη, ἀνοχῇ φαστῶνης, τοὺς ἀντιχριστοὺς Μασόνους. Καὶ διὰ τοῦτο ὅλοι οἱ ἀντίχριστοι συνώμοσαν ἐναντίον του καὶ φωνάζουσι: «Τί πλεῖον ἔτι θέλομεν; Ἐνοχὸς θανάτου εἶναι!»

Ἄλλ' ἢ Ἐκκλησία, ἀλλὰ τὸ ἔθνος, ἀλλὰ οἱ πιστοί, ἀλλ' οἱ ἐν Χριστῷ ἱεροὶ Συναδελφοὶ θὰ ἐπιτρέψωσι τῶν Κενόνων τὴν καταπάτησιν, τῶν ἔθνικῶν συμφερόν-